

vinguda a reemplaçar la mullena i humitat de la terra, fent-nos xipollejar en grans bassals de fangueig.

Ens disposem a travessar el torrent i, oh contratemps!, passa ple a vessar, amagant la passera natural de grosses pedres que endevinem sota l'embranchida escumejant i turbulenta. El sol, filtrant els seus raigs entre el verd fullam primaverat, marca unes clapes de lluentor ençegadora.

Extasiat estava contemplant aquesta meravella, quan el meu company em torna despietadament a la realitat en fer-me observar que cal travessar la torrentera. Com a bon company, em cedeix galantment el primer lloc; em descalço, i llavors em comença a dir molt formal que està delicat del pit i que no pot prendre banys de peus; jo, compadit, accepto traslladar-lo a coll-i-bé, i vaig a cercar-lo amb les cames encatronades i morades per la fredor. Després d'haver fet dos viatges per passar esquis i motxilles a l'altra banda, en donar els primers passos veig que les meves cames quasi no ens aguanten i vaig tambalejant, posant els peus damunt les pedres bellugadisses i insegures, de tal manera, que semblen tenir joc universal. A mig camí, el meu company, en considerar aquesta posició grotesca i graciosa, esclata en sorollosa riallada i jo... també. Això fa minvar més encara les meves forces, i sort que ell apuntala un peu en un roc, car falta poc com no prenem un bany tots dos. Hem de recular, puix no puc seguir endavant, i en tornar a petjar terra ferma m'he de prodigar molts pessics per tal de reaccionar. Ah! si ara tinguéssim els estris de l'altra banda aquí, segurament desistiríem del nostre propòsit.

Animats d'un gran valor, altra volta intentem el pas, i per fi aconseguim el nostre objectiu. Ara cal arribar a La Mora, per veure si hi ha neu al pla de la Calma.

Arribem dalt, després de penosa pujada, i veiem amb desil·lusió que d'aquells «quaranta pams de neu» que ens havien pronosticat sols en restaven unes clapes d'una neu com farinetes.

Fem via vers Sant Andreu de la Castanya. El terreny ha quedat tan enfangat amb la fosa de la neu, que les sabates se'ns hi enfonsen fins el tormell; en entrar en alguna escassa clapa de neu hi deixem unes petjades que deixen el volt tenyit d'un color de ví.

Ja és migdia. Per fi, a la vista de Sant Andreu trobem una clapa d'uns cinquanta metres en fort pendent i hi assagem algunes esquiades.

Amb el delit del nostre esport, fis que el sol se'n va a la posta no ens donem compte que hem de retornar, i poc més avall de La Mora la fosca ja ens havia atrapat. Calia encara fer molt camí i ai las! tornar a travessar el torrent.

La lluna no tardà en oparèixer al firmament, inundant de llum platejada tota la contrada. Els castanyers del Montseny i les alzines de les carenes quedaven retallats en llurs siluetes; els pollanques del torrent, mostraven, mogudes pel ventijol, les seves branques vincladisses que començaven a ornar-se de fulles. I al remoreig de l'aigua en llibertat, nosaltres obríem el pit a la sinceritat i a les esperances.

Al peu del torrent trobàrem l'home de Can Picamena i en preguntar-li de quina forma es podia passar el torrent, ens digué que a cinquanta metres d'allà on l'havíem creuat el matí, hi havia un pont que fins i tot hi passaven carruatges.

PERE LLACH I FONT